

Arrest

nr. 269 343 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 260 768 van 16 september 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 20 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

(...)nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet (non-refoulementbeginsel) in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

- (b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
- (c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie
NATIONAAL RECHT:

Artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[..]»

(eigen onderlijning).

Artikel 52/3, § 1 van voormelde Immigratiewet luidt:

«§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.»

Artikel 62, §§ 2 en 3 van dezelfde Immigratiewet luiden:

«§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

[...].

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.»

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt:

«De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.»

Artikel 3 van dezelfde wet van 29 juli 1991 luidt:

«De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752).

De artikelen 2 juncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op ((EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Verwerende partij moet alvorens de bestreden beslissing te nemen een zo rigoreus mogelijk onderzoek voeren ten einde de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te voorkomen (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) en zij dient aan verzoekende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid te verlenen daartegen de nodige tegenspraak te kunnen voeren (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Dit volgt eveneens uit de aanhef van artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die luidt: «onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal verdrag».

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan - zoals gezegd - op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet wat supra werd besproken en hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd.

Luidens artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals supra geciteerd gebruikt de bewoording «kan» wat betekent dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt in casu volledig.

De gebonden bevoegdheid uitgedrukt door «moet» in hetzelfde artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 kan verwerende partij niet ontslaan van haar motiveringsplicht of voormelde onderzoeksplicht die ingevolge de positieve verplichtingen van de meer voordele internationaalrechtelijke bepalingen op haar schouders rust. De wetswijziging die in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij oplegt, is een eenzijdig afgekondigd wettelijk voorschrift dat tegen het verdragstelsel ingaat, waardoor het elke werkig ontbeert.

Bovendien kunnen lagere rechtsnormen die worden ingeroepen, ongeacht of zij gebonden bevoegdheden opleggen, hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen in casu de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

De gebonden bevoegdheid is ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht (RVV 23 februari 2017, nr. 182.471, § 3.3.2.4; RVV 23 juni 2016, nr. 170.460, § 2.3.2.3; RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752) .

Uw Raad oordeelde in haar arrest nr. 260.768 van 16 september 2021 dat overwoog dat (p. 2, cf. stuk nr. 5) :

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 26 juni 2019 in Kroatië de vluchtelingenstatus is toegekend. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

En ook dat (ibidem):

In de bestreden beslissingen [van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; eigen verduidelijking] wordt gemotiveerd dat verzoekers niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten opzichte van Kroatië.

En maakte deze overweging ook de hare.

De voorgaande vaststelling ontslaat verwerende partij evenwel niet om de te verwachten gevolgen van haar bestreden beslissing na te gaan.

In en uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij voor wat haar zelf betreft enig onderzoek voerde minstens kenbaar maakt welke werkelijk bestaande en concrete feiten haar toelaten te oordelen of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals geciteerd en besproken.

Verwerende partij kan zich daarom niet in haar motieven beperken tot de loutere verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uw Raad en/of de vaststelling dat verzoekende partij niet over een geldig paspoort met geldig visum in de zin van artikel 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 beschikt opdat haar beslissing zou voldoen aan de wettelijke vereiste van afdoende motivering.

Verwerende partij werd in Kroatië als vluchteling erkend en vluchtelingen hebben weliswaar recht studie (cf. stuk nr. 4, p. 130) maar leerlingen die als minderjarige maar ouder dan vijftien jaar dat wil zeggen zonder een diploma middelbaar onderwijs in het land van herkomst te hebben behaald geen werkelijke toegang hebben tot geschikte taalcursussen teneinde de les te kunnen volgen en daarmee de facto geen toegang tot school hebben (cf. stuk nr. 4, pp. 130 en 131) terwijl bij gebrek aan scholing geen diploma kan worden behaald en later geen werk kan worden gevonden dat voldoende betaald om in het eigen minimum onderhoud te kunnen voorzien.

Covid 19 heeft ook afstandsonderwijs onmogelijk gemaakt voor wie zoals verzoekende partij geen IT materiaal had om de lessen te kunnen volgen (cf. stuk nr. 4, p. 131).

In die omstandigheden kon verwerende partij de bestreden beslissing niet nemen zonder schending van het beginsel van non-refoulement.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het beginsel van non-refoulement.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij zich steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 26 november 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 16 september 2021 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij stelt tot slot dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

Deze motieven, die door de verzoekende partij inhoudelijk niet worden betwist, zijn pertinent en draagkrachtig om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde gehouden is om een rigoureuus onderzoek te voeren teneinde de schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen en waar zij betoogt dat uit de tekst van de bestreden beslissing geen dergelijk onderzoek blijkt, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM op zich geen specifieke, uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. In artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet is wel bepaald dat hogere verdragsrechtelijke normen zich kunnen verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de principiële verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die blijkt uit het woordgebruik “moet”, de gemachtigde er niet van ontslaat om de meer voordelige verdragsrechtelijke bepalingen (zoals de artikelen 2 en 3 van het EVRM) te respecteren. Dit betekent echter nog niet dat in elk bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd omtrent deze of gene hogere verdragsrechtelijke normen. De Raad verwijst naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.4. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was omtrent artikel 3 van het EVRM en het verbod op refoulement te motiveren in de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

3.3. De verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de gemachtigde niet heeft onderzocht of er een schending van artikel 3 van het EVRM of van het verbod op refoulement dreigt.

3.4. De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 26 november 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Kroatië heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Kroatië te keren.

Het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en het onderzoek of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en aldus het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Kroatië is aldus door het Commissariaat-generaal gebeurd op 26 november 2020 en door de Raad naar aanleiding van het beroep hertegen op 16 september 2021, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij haalt geen concrete elementen van haar situatie aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld onderzoek. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het Commissariaat-generaal en op het daaropvolgende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van het Commissariaat-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij in Kroatië als vluchteling werd erkend en vluchtelingen het recht hebben op studie maar dat leerlingen die als minderjarige, maar ouder dan vijftien jaar, geen diploma middelbaar onderwijs in het land van herkomst hebben behaald, geen werkelijke toegang hebben tot geschikte taalcursussen teneinde de les te kunnen volgen en daarmee *de facto* geen toegang tot school hebben, terwijl bij gebrek aan scholing geen diploma kan worden behaald en later geen werk kan worden gevonden dat voldoende betaalt om in het eigen minimumonderhoud te kunnen voorzien. Zij vervolgt dat COVID-19 ook afstandsonderwijs onmogelijk maakt voor wie zoals zij geen IT materiaal had om te lessen te kunnen volgen.

De Raad herhaalt vooreerst dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 26 november 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing.

Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Kroatië heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Kroatië te keren.

De verzoekende partij haalt geen concrete elementen van haar situatie aan die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht (hadden kunnen) werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad.

Het gebrek aan kansen om verder te studeren heeft de verzoekende partij reeds aangehaald tijdens haar asielprocedure en dit element werd dan ook reeds afgewogen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM.

Immers heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing van 26 november 2020 reeds geoordeeld :

“De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen

uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg ook dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irregulieren, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstalling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, sociale bijstand en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou

brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”

De verzoekende partij toont met haar betoog, dat opnieuw betrekking heeft op het gebrek aan kansen om verder te studeren, aldus geenszins aan dat er concrete elementen zijn, die zij nog niet had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad.

De Raad herhaalt ook dat de verzoekende partij, wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde rapport blijkt niet dat er helemaal geen mogelijkheden zijn voor haar om als volwassen man in Kroatië studies verder te zetten of om taalcursussen te volgen. Ook blijkt uit het rapport dat verschillende organisaties instonden voor het ter beschikking stellen van IT materiaal tijdens de COVID-19 pandemie. Dat er obstakels zijn om in Kroatië als volwassen erkende vluchteling onderwijs en opleiding te bekomen, kan niet beschouwd worden als ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, minstens maakt zij dit met haar betoog niet aannemelijk. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zonder diploma geen werk kan worden gevonden dat voldoende betaalt om in het eigen minimumonderhoud te voorzien. Zij verduidelijkt niet waaruit dit zou blijken.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing elementen voorlagen waardoor de door de commissaris-generaal reeds gemaakte beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de levensomstandigheden waarin de verzoekende partij zal terechtkomen in geval van terugkeer, waar gesteld wordt : *« Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, sociale bijstand en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.”* niet langer geldig was en toont dan ook niet aan dat er elementen voorhanden waren of dat zij elementen had kunnen aanbrengen indien zij daartoe voorafgaandelijk de mogelijkheid werd verleend, waardoor de verwerende partij gehouden was tot een bijkomend eigen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Kroatië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun internationale beschermingsstatus en waarvan de verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Kroatië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Kroatië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Kroatië, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij

daadwerkelijk verhinderd zal zijn om in Kroatië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat de levensomstandigheden van de verzoekende partij in Kroatië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Artikel 2 van het EVRM behelst het recht op leven, maar de verzoekende partij werkt dit in haar middel niet verder uit. *In casu* verzuimt de verzoekende partij om concreet te verduidelijken hoe de bestreden beslissing haar recht op leven zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

3.8. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

3.9. De Raad wijst er tot slot nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbesluit is maar een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: "*de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld*".

De Raad herinnert eraan dat in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, hij ertoe is gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

Er is dus geen sprake van een uitzetting of terugleiding van de verzoekende partij waarvan het geschonden geachte artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet gewag maakt. Aangezien de bestreden beslissing geen dergelijke maatregelen behelst, kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het enig middel mist derhalve juridische grondslag.

3.10. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER